

»Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud« (Luk 5,5)

Vore tanker

Folkeskaren havde set Herren udføre vi-dunderlige ting; med fem brød og to fisk havde han bispist fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. Hvad er mere naturligt, end at de ud fra denne oplevelse drog nogle ganske selvfølgelige konsekvenser: han er almægtig, derfor kan han hjælpe os til en tilværelse uden nød og savn; han er tilmed kærlig, derfor vil han hellere end gerne gøre det.

Er disse slutninger ikke helt rigtige? Kan man komme til noget andet resultat? Ville vi ikke selv i samme situation være kommet netop til denne konklusion? Jo, mennesketanken kan ikke tænke anderledes. Derfor kom de i deres begejstring for at føre ham bort med magt og udråbe ham til konge (Johs. 6,15).

Når man ved, at Han er almægtig, og at han er kærligheden, da kommer mennesketanken altid til det resultat, at så kan der ikke være tvivl om, at han bringer os den konkrete hjælp, vi umiddelbart trænger til.

Hans tanker

Men et lille menneskes tanker stemmer ikke umiddelbart med Guds. Det har vi svært ved at acceptere. Vi kender ordet om, at som himmelen er højere end jorden, er Guds veje og Guds tanker højere end vore (Esaj. 55,9), men alligevel er det gang på gang vore egne tanker, vi samler os om.

Der står om Jesus, at da han »nu mærkede, at de ville komme og føre ham bort med magt for at gøre ham til konge, trak han sig atter tilbage op i bjergene, ganske alene«.

Da de ville føre deres ganske naturlige og efter deres opfattelse indlysende rigtige tanker ud i livet, *trak han sig atter tilbage*. Her har vi grunden til, at han atter og atter trækker sig tilbage. Vi tænker, vi lægger planer, vi sætter dem i værk – men han trækker sig tilbage.

Hvorfor? Var det, fordi han foragtede dem? Nej, det var, fordi han elskede dem. Han ville ikke overlade dem til deres egne tanker og deres ubeklægtethed, thi det havde været til ubodelig skade for dem. Han kendte dem bedre, end de kendte sig selv. De kendte deres umiddelbare behov, han kendte deres evige behov. Han så dybere i tilværelsen end de. Derfor imødekom han ikke deres ønsker og deres begejstring, men trak sig tilbage.

Hvilken skuffelse for dem! Ja, men hvor godt! Han elskede dem, derfor »skuffede« han dem. Han elskede dem så højt, at han ikke gjorde deres vilje, men

Guds.

Ganske alene

Det koster uendeligt meget at elske på den måde. Det kostede ham hans popularitet, det udsatte ham for deres vrede. Den, der elsker, som Han har elsket, må regne med mange misforståelser. Tænk, at han ikke gjorde dem tilpas! Mon han overhovedet elskede dem?

Vers 15 i Johs. 6 slutter med de to udtømmelige ord »ganske alene«. Dem er det nok værd at være stille for. Her får vi lov til at kende lidt til Guds tanker og Guds veje, dem vi desværre haster så hurtigt forbi og alt for ofte erstatter med vore egne tanker og egne metoder.

Ganske alene – det var en forsmag på de timer på *Golgatas kors*, hvor han sandelig var *ganske alene*, udspilet mellem himmel og jord, forladt af alle, forladt af Gud – *ganske alene* med al verdens synd på sig – gjort til en forbandelse – medens Guds vredes brændinger skyller hen over ham, der var *ganske alene*.

Sådan elskede han dem, derfor trak han sig tilbage. Jeg sagde, at det koster uendeligt meget at elske på den måde. Ingen uden han har elsket os på den måde. Der er ingen uden han, der ved, hvad det har kostet ham.

Hans kærlighed er altså ikke altid det samme som imødekommenhed. Hvor har vi svært ved at acceptere det; hvor gør vi mange forsøg på at forandre ham og hans kærlighed efter vore tanker.

Da det blev aften

Da det blev aften, var han endnu ikke kommet tilbage fra sin ensomhed ganske alene oppe i bjergene.

De gik om bord i en båd og ville sætte over til Kapernaum på den anden side af søen.

Så blev det mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem. Nu var de alene ude på søen i mørket, og søen gik højt, da der blæste en stærk vind.

Den situation er ikke ukendt for Guds udvalgte.

Mørke, modvind og høj søgang – er der noget Guds barn, der ikke kender til det? Og *Jesus var endnu ikke kommet til dem*,« siger Johannes.

Hvorfor ikke?

Hvem har ikke stillet det spørgsmål?

Tøver han for længe?

Det synes vi, når vi er inde i mørket og ude i stormen, for vore tanker og vore veje er ikke hans.

Nu befandt de sig i en situation, hvor

han efter deres opfattelse ikke kunne komme – og da kom han!

Jeg ved ikke, om deres kræfter var udtømt, da han kom, men der var i hvert fald tæret godt på dem.

Kom han så for sent? Nej, det gjorde han ikke, og det gør han aldrig, men som vore tanker og veje ikke er hans, er vore tidspunkter det heller ikke.

»Menneskesønnen kommer i den time, I ikke mener« (Luk. 12,40). Det sagde han om sin genkomst, og det oplevede de ude på søen.

Vore tanker og vore behov

Det er svært for os ikke at slutte ud fra vor situation til, hvad Gud bør gøre. Har vi et problem, bør han løse det. Har vi nød, bør han afhjælpe den. Er vi syge, bør han helbrede os. o.s.v.

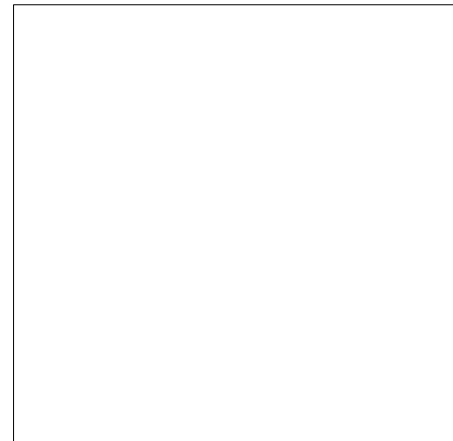
Det er svært for os at have så fuldstændig en tillid til ham, som vi, hans børn, burde have til vor himmelske Fader, der ved om alt, hvad vi trænger til, endog før vi beder ham om hjælp.

Det forholder sig undertiden sådan, at han straks løser vort problem, undertiden sådan, at han benytter det til vor helliggørelse. Han ser klarere end vi selv, hvad der er vort dybeste behov, og hvad der er til størst gavn for os.

Hans veje kan være usporlige. Vi bør ikke optræde som hans rådgivere. Vi kan derimod stole trygt på ham, thi han, der på korset blev ganske alene for vor skyld, lader os ikke ude af syne et eneste øjeblik, heller ikke når vi ikke kan få øje på ham og ikke kan forstå, hvorfor han ikke kommer med hjælpen.

Menighedens sidste tid bliver svær. Det er allerede aften, og mørket sænker sig. Det blæser op til storm.

Men han kommer i den time, vi ikke venter. Og når han kommer, er vi med det samme ved målet.

Hvad Peter tænkte, og hvad Peter gjorde

Det er betagende at tænke på, at Herren undertiden beder mennesker om noget. Den Almægtige beder! Engang gik Jesus om bord i Simon Peters båd og *bad* ham lægge lidt fra land (Luk. 5,3). Hvilken forret at besvare Herrens bøn!

Men Herren *byder* også. Da han holdt op med at tale til skaren på strandbredden fra Peters båd, sagde han til ham: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til en dræt!« Det var en befaling.

Det er en forret at besvare Herrens bøn, og det er en forret at gøre, hvad han byder. Jeg ved ikke, hvor stor en forskel der er imellem hans anmodninger og hans befalinger, for det er jo frivilligt om man vil adlyde ham, ligesom det er frivilligt, om man vil give ham, hvad han beder om. Tænk, man kan sige nej til Den Almægtige!

Da Herren bad dem lægge ud på dybet, kom Peter først frem med, hvad han *tænkte*: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået« – underforstået: »Hvad du byder er efter min mening meningsløst – jeg forstår mig på fiskeri – der er jeg specialist – jeg ved, at der ikke er nogen som helst udsigt til, at vi kan fange noget nu!«

Dernæst kom han frem med, hvad han *ville gøre*: »Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud!«

I konfrontationen imellem hans egne tanker og Herrens ord tog han sine tanker til fange ind under lydigheden imod Kristus. Det er altid troens valg. Enhver af os står ikke blot een gang, men gang på gang i valget mellem vore egne tanker og Herrens ord.

Da Herren sagde til *Noa*, at han skulle bygge en ark, fordi der ville komme en vandflod over hele jorden, måtte Noa vælge imellem, om han skulle handle på Guds ord og altså stå som en dåre midt i menneskeheden, eller om han skulle følge sine egne og alle andre menneskers »fornuftige« tanker om, at noget sådant var aldrig før sket, hvorfor skulle det dog ske nu. Noa tog sine tanker til fange ind under lydighed imod Herren! Vel gjort, Noa!

Da Herren sagde til *Abram*, at han skulle forlade sin by og sin slægt og gå til det land, Gud ville vise ham, måtte han også vælge imellem alle sine egne fornuftige tanker og Guds ord. Han tog også sine tanker til fange ind under lydighed imod Herren, forlod alt og drog ud på Guds ord. Vel gjort, Abram!

Senere sagde Gud til ham, at han skulle tage sin søn *Isak*, som han elskede, og gå til det bjerg, Gud ville vise ham, og ofre ham der. Mon noget menneske nogen sinde har stået i så voldsom en kamp imellem sine egne tanker og Herrens ord?

Der var ikke een, der ville give ham ret i, at han skulle ofre sin søn. Sin hustru *Sara* turde han ikke sige det til, thi hun ville sætte sig imod det af al magt. Isak kunne han heller ikke fortælle det. Der var ingen, der kunne forstå ham, thi enhver mennesketanke stred imod, at Gud ville sige til en fader, at han skulle ofre ham sin søn. Hvilken kamp imellem enhver mennesketanke og Guds ord! Abraham tog enhver tanke til fange ind under lydigheden imod Herren, gik til Moriija bjerg og bandt sin søn til alteret. Vel gjort, sandelig vel gjort, Abraham, vor fader i troen!

På dit ord, Herre – det har været de helliges ledetråd igennem alle slægter i enhver situation.

På dit ord, Herre, vil jeg – det er vort løsen – det har Peter, vor store broder i troen, givet os, og det er vi ham evigt taknemmelige for.

Det ske dig aldrig

Da Peter havde handlet på Herrens ord, oplevede han, hvad han aldrig ville have oplevet, hvis han havde fulgt sine egne tanker og erfaringer: de fangede så stor en mængde fisk, at deres garn var ved at bryde. Ja, bådene var nær ved at synke.

Hvad så? Blev Peter og de andre så begejstrede, at de brød ud i halleluja-råb og tilsagde hinanden, at fra nu af skulle der i Herrens navn ske det ene store mirakel efter det andet, og at hele verden dermed skulle blive overbevist om, hvem Herren var?

Nej, de blev grebet af en rædsel, og Peter så sin synd i et klarere lys end nogensinde før. Derfor faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!«

Når et menneske har taget sine tanker til fange ind under lydighed imod Kristus og får lov til at opleve det underfulde, ydmyges han og oplever afstanden imellem Den Hellige og sig selv. Da Peter tog sine egne tanker til fange, lærte han sig selv at kende: »Jeg er en syndig mand!« og forstod dermed, at det vidunderlige, han oplevede, ikke var noget, han havde gjort sig fortjent til ved at handle på Herrens ord, men var en overvældende nådens gave; derfor sank han sammen under den som det intet, han var.

Det skulle imidlertid vise sig, at Peter var endnu ringere, end han følte den dag. Engang spurgte Herren dem, hvem han var, og Peter kunne svare: »Du er Kristus, den levende Guds søn!« Et vidunderligt svar, givet Peter, fordi Faderen i Himlene havde åbenbaret ham det. Får man nåde til at tage sine egne tanker til fange ind under lydigheden imod Herren, da får man lys ovenfra!

Alligevel var kampen imellem Peters tankeverden og Herrens ord, der er sandheden, ikke kæmpet til ende. Da Herren begyndte at give dem til kende, at han skulle gå til Jerusalem og lide meget og dræbes, men opvækkes på den tredje dag, stred det så totalt med Peters opfattelse, at han sagde: »Gud bevare dig, Herre! Nej, sådan må det ingenlunde gå dig!«

Her bliver det afsløret for os alle, hvor farlige selv vore bedste og kærligste tanker kan være, thi Herren svarede ham: »Vig bag mig, satan! du er mig en forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,13-23).

Ingen uden Herren ville have svaret Peter sådan, men hans svar er ikke til at tage fejl af. Vore tanker kan, uden at vi selv aner det mindste derom, have deres udspring i satan og i mørket. Der er sandelig grund til at tage enhver tanke, selv den kærligste og bedste, til fange ind under lydigheden imod Kristus. Der er grund til ikke uden videre gå ud fra, at vore gode forslag og ideer er Herren til behag. Vi gør aldrig forkert, når vi – selv når det drejer sig om spørgsmål, hvis løsning forekommer os indlysende klar – alligevel spørger Herren: »Hvad siger du?« og bier på hans svar.

Peter var satans ordfører! Hvem kunne høre det uden Herren?

Kulminationen

Det skulle snart vise sig, at Peters tanker om sig selv og Herrens tanker om ham stred voldsommere imod hverandre, end Peter anede. Han lovede, at om alle andre skulle fornægte Herren, ville han forblive tro, ja ofre sit liv, men Herren sagde, at han i nattens løb ville fornægte ham tre gange. Hvem havde ret?

Så stod Peter der med sin fortvivlelse – Herren havde haft ret – Peter havde fornægtet ham, endda under eder!

Her kulminerer kampen imellem Peters og Herrens tanker, thi i følge Peters tankegang var det nu udelukket, at Herren elskede ham og ville have med ham at gøre. Peter havde selv forskærtset ethvert krav på Herrens kærlighed. Alt var forbi, forbi!

Men Herren tænkte og tænker den dag i dag stik modsat. Peters elendighed havde ikke gjort det mindste skår i Kristi kærlighed til ham og omsorg for ham. Da Peter hulkede over sig selv og var nede i fortvivlelsens brønd, lå alle hans tanker i mørket – men det gjorde Herrens tanker ikke. Dette dybe fald, dette uigennemtrængelige mørke, denne endeløse selvbebrejdelse og selvanklage kunne ikke skille Peter fra Guds kærlighed i Kristus Jesus,

hans Herre.

Også her gjaldt det: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!« og Herrens svar: »Frygt ikke, fra nu af skal du fange mennesker!« Hvad Peter sagde til Herren hin første gang havde en lang

dybere betydning, end Peter forstod, da han sagde det, og hvad Herren sagde til ham hin første gang, kunne intet ændre på, end ikke Peters dybe fald. Peter skulle ikke frygte! Peter skulle fange mennesker! Det var Herrens ord stik imod Peters

tanker. Herrens tanker er sandelig himmelhøjt over vore – glem det nu ikke!

Derfor gjaldt det hele Peters liv igen: »Men på dit ord, Herre, vil jeg ... «

Enhver mennesketanke

Da Herren hang ganske alene på sit kors, gik der dom over enhver mennesketanke. Der var ikke een, der kunne forstå, at han, der hang der, var Guds søn, og at Guds kraft udfoldede sig mægtigt i al den svaghed, der blev stillet til skue.

Her blev al menneskelig visdom dømt, thi der var ikke een, der kunne indse, at den guddommelige visdom i hele dens fylde nåede sit mål gennem denne afskyvækkende dårskab.

Hvad ser du på Kristi kors? Det stik modsatte af, hvad du forstår ved effektivitet. Her ser du, hvad du aldrig ville have været med til at planlægge og aldrig gjort til hovedpunktet i dit program!

Paulus

Mødet med Herren udenfor Damaskus havde gjort Paulus til en ydmyg mand. Hele hans begrebsverden var blevet slået i stumper og stykker, og alle hans fast forankrede tankebygninger var blevet jævnet med jorden. Paulus havde været en stærk og klog mand; nu var han svag og ville ikke vide af andet end Jesus Kristus som korsfæstet. Han havde lært at frygte sine egne tanker og bie på, hvad Herren sagde til ham.

Han kom mere og mere til at ligne sin Herre og Frelser. Til sidst kunne han sige disse ufattelige ord: »Jeg er vel til mode under magtesløshed, under mishandlinger, i nød, under forfølgelser, under angstende kår for Kristi skyld, thi når jeg er magtesløs, da er jeg stærk« (2. Kor. 12,10). Her er altså, hvad vi burde samle os om: hvordan kan vi forblive i magtesløshed, thi udenfor den udfolder Guds kraft sig ikke! Men det strider jo imod enhver mennesketanke. Ja, det gør det sandelig!

Tidens tanker

I min tid har tidens tanker som aldrig før fået lov til at gøre sig gældende i kristenheden.

Det er, som om man ikke længere tror, at evangeliet er Guds kraft. Man tror ikke, det kan klare sig, derfor hjælper man det på utallige måder.

Det er naturligvis vel ment, men det er også et udtryk for den kristnes tilbøjelighed til at tro mere på sine egne tanker end på Guds.

Da Paulus i sin tid kom til Korint, var det som en svag mand; han kom med

frygt og megen bæven. Men Gud virkede mægtigt i denne magtesløshed.

Så kom der nogle helt andre typer efter ham. De bebrejdede Paulus hans svaghed og bildte korinterne ind, at der manglede noget væsentligt i hans tjeneste. Og hvad de sagde, stemte helt med enhver mennesketanke: Gud er kraftens Gud, altså er hans tjenere prægede af kraft! Gud er visdommens Gud, altså har hans tjenere svar på rede hånd til et hvilket som helst spørgsmål: Paulus var ikke præget af kraft og visdom, men af svaghed og dårskab, altså manglede det væsentlige hos ham!

Hvem kan stå så klare argumenter imod? De gentages i dag med endnu større overbevisning.

Da det kom Paulus for øre, skrev han til sine åndelige børn i Korint: »Vore stridsvåben er ikke kødelige, men mægtige for Gud, så de kan nedbryde fæstningsværker. Med dem nedbryder vi tankebygninger og al hovmod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tager enhver mennesketanke til fange ind under lydighed imod Kristus« (2. Kor. 10,4-5).

De tanker, de falske apostle havde indført i Korint, hindrede korinterne i at lære Gud at kende. Gud er modsat af, hvad vi mener. Det ser vi tydeligst på Kristi kors, hvor det, vi mener er svaghed, er Guds kraft, og det, vi mener er dårskab, er Guds visdom. Dette fornægtede de falske arbejdere ikke i ord, men i praksis, og det gør man også i dag; enhver af os er i fare for at fornægte just dette, thi det strider altid imod enhver mennesketanke.

Hovmodet

Paulus siger, at han nedbryder *tankebygninger* og alt *hovmod*, der rejser sig imod erkendelsen af Gud; hermed understreger han, at vore tanker og de tankebygninger, vi skaber, ikke er neutrale og ufarlige, men at de udspringer af vort hovmod, som er syndens kendingsmærke. »I skal blive som Gud til at kende godt og ondt,« sagde slangen til *Eva*, og hun åbnede for dette forfærdelige hovmod.

Når vi planlægger, iværksætter, arbejder, siger ja og nej ud fra vore egne tanker, da gør vi os selv lig Gud, og det er sandelig hovmod, så det kan forslå!

Men tænk, det kan trænge ind i kristenheden, uden at vi føler nogen skyld derved!

Det var denne fare, der truede korinterne, og det er samme fare, der altid truer menigheden.

Men ikke alle er opmærksomme på faren, og ikke alle anser denne fare for særlig farlig!

Paulus går så vidt, at han tager *enhver* mennesketanke til fange ind under lydighed imod Kristus. Enhver – ingen er undtaget – ingen!

Nu forstår vi måske vægtavlen over *Fjord Christensens* skrivebord: »Tanker ødelægger alt!«

Stridsvåbnene

De våben, der er mægtige for Gud, ser ikke ud af noget i menneskers øjne. Hvem kunne se, at Kristus på sit kors overvandt djævelen og hele hans hær?

Hvem kan tage mennesketanker til fange ind under lydigheden imod Kristus? Kun den, der har taget sine egne tanker til fange ind under denne lydighed, den, der er så ydmyg, at han ikke tiltror sig selv den evne at kunne udtænke noget, som kom det fra ham selv (2. Kor. 3,5).

Hvem kan nedbryde tankebygninger? Kun den, der er så fattig i ånden, at han ikke taler af sig selv, men som Paulus taler ud af Gud (2. Kor. 2,17).

Kunne Paulus så nedbryde alle de mennesketanker, der stod hans gerning imod i Korint? Nej, det kunne han ikke. Det vil først ske den dag, Herren åbenbarer sig. Han fik nåde til at tage alle sine egne tanker til fange, og han siger, at han er rede til at straffe enhver ulydighed i Korint, når lydigheden hos hans åndelige børn først har sejret (2. Kor. 10,6) – men sejrede lydigheden ikke, stod han magtesløs – og desværre er det langt fra altid, at lydigheden sejrer, dertil er det kødelige hovmod ofte alt for sejglivet og ubøjeligt.

Mennesketanker er en af menighedens største farer – måske den største. Men ligesom satan optræder i skikkelse af en lyssets engel, fremtræder mennesketanker som noget positivt, noget godt, noget effektivt, noget, der kan fremme evangeliets sag – og ve enhver, der vover at træde op imod dem – han er en fjende af det gode!

Paulus stod magtesløs, og hans magtesløshed var stor, netop fordi han havde taget alle sine tanker til fange ind under lydigheden imod Kristus – så havde han altså end ikke samme udgangspunkt som

alle de kloge hoveder!

Men tænk, hans værk er blevet stående i modsætning til alt det, der byggedes

af og på mennesketanker. Vi kan også være trygge for, at det bliver stående den dag, da enhvers arbejde skal prøves som

gennem ild.

Herrens tanker

Da profeten *Jeremias* sad fængslet i vagt-forgården i Judas konges palads, medens *Nebukadnezar* belejrede byen, blev han opsøgt af sin fætter *Hanam'el*, der sagde til ham: »Køb min mark i Anatot« (Jer. 32,1-8).

Jeg synes, det var frækt af *Hanam'el* at besvære sin fængslede fætter med så dumt et forslag, thi der var jo ingen som helst udsigt til, at ejeren af marken nogen sinde skulle få glæde af den. Den var allerede besat af fjendens hære, og snart ville Jerusalem også falde.

Hvordan kan noget menneske komme med så uforskammet et forslag? *Hanam'el* ville redde sit eget skind, det var sagen. Han ville have penge, så kunne *Jeremias* sidde tilbage med den værdiløse jordlod, som han næppe engang ville få at se!

Enhver, der ikke som *Jeremias* levede i meget nær kontakt med Herren, ville ikke betænke sig et øjeblik på at afvise forslaget og tilføje: »Hvordan kan du byde mig sådan noget; du ved jo lige så godt som jeg, at marken er værdiløs!«

Men *Jeremias* stod Herren nær. Derfor forstod han, at *Hanam'els* selviske ord var Herrens ord – ja, HERRENS ord!

Det stred imod al fornuft, det følte *Jeremias*, og det gav han også udtryk for. Han vidste jo på Herrens ord, at folket skulle bortføres til Ægypten, og at der skulle gå halvfjersindstyve år, inden de atter fik lov at komme hjem. Det var han den eneste i landet, der vidste, og den viden havde han måttet lide for, thi det var derfor, han var kastet i fængsel som en landsforræder, der berøvede forsvarerne deres kraft ved sine ord – og nu bød Herren ham at købe denne mark, som i hvert fald de første halvfjerds år ville være i fjendens besiddelse.

Også her gjaldt det: »Men på dit ord, Herre, vil jeg ...« og så blev skødet under-skrevet, vidnerne tilkaldt og pengene af-

vejet – og så gik *Hanam'el* med pengene, og *Jeremias* sad tilbage med – med hvad?

Han sad tilbage med sine egne tanker, som han hurtigt lagde til side, og med *Guds tanker*, som han havde handlet på, og som nu udfoldede sig videre for ham i al deres herlighed – han fik lov til at kende Herrens tanker for sit folk helt frem til den evige pagt, som Gud ville indgå med det (Jer. 32,16-44).

Han fik understreget, hvor *vidunderlige Herrens tanker* er. De er gennemtænkte til bunds, og de omfatter et dyb af visdom og barmhjertighed hos Gud, som ingen mennesketanke, slet ingen snusfornuftig mennesketanke, nogen sinde kan gribe.

»Jeg ved, hvilke tanker jeg tænker om eder,« lyder det fra HERREN, tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give eder fremtid og håb« (Jer. 29,11). Da alt så håbløst ud, vidste Herren, at hans tanker, der rummede en fremtid og et håb for hans arme folk, der var endt i al denne ulykke, just fordi de havde forkastet hans tanker, skulle blive til virkelighed – og disse tanker gav han profeten til kende, thi end ikke han kunne have tænkt dem af sig selv.

Herren er lysets ophav og mørkets skaber, velfærds kilde og ulykkes skaber. Han er HERREN, der virker alt (Esaj. 45,7), men også når han skaber mørke og ulykke, som tilfældet var for Israel, er slutsummen af hans tanker ikke ulykke, men fred, en fremtid og et håb!

Hvem kender Herrens tanker?

Når vi taler om Herrens tanker, taler vi i virkeligheden om noget, der er os alt for højt og dybt, og vi må tale varsomt. Ingen af os kan fatte, at Han er Herren, der virker alt, også ulykken, og alligevel ikke tænker tanker til ulykke for os.

Derfor vover vi ikke at opstille en tan-

kebygning af de brudstykker af Herrens tanker, som vi har fået lys over. Vor opgave er ikke at brodere på Herrens tanker, men at *handle på hans ord*, d.v.s. omsætte, hvad Gud har talt til os, til lydighed.

Hans tanker er såre dybe (Salme 92,6), men alligevel kan den enfoldigste forstå dem, når Gud åbenbarer ham gennem sit ord, hvad han skal gøre.

Det var en såre dyb tanke, at *Jeremias* skulle købe marken i Anatot. Den gik ud over al menneskelig fornuft. Alligevel var den ganske enkel at fatte.

Sådan oplever vi det altid. Vi kunne aldrig selv have tænkt som Gud, men da han talte til os, var det alligevel ikke indviklet. Således er der ikke i egentlig forstand forståelsesvanskeligheder med Guds såre dybe tanker – vanskeligheden består i at adlyde, at handle på Guds ord.

Vi begyndte disse artikler med *Peter*. Aldrig kunne han have tænkt, at han efter nattens forgæves slid skulle lægge ud på dybet, og aldrig kunne han have forestillet sig, at han skulle fange flere fisk end nogensinde før. Herrens tanke var såre dyb – og dog ikke vanskelig at forstå. Da *Peter* handlede på Herrens ord, oplevede han, at det ikke var tanker til ulykke, men lige det modsatte, Herren havde tænkt for ham.

Det samme med *Noa*, med *Abram*, *Abraham* – med dem alle – troen forstår, hvad Gud har tænkt, og handler derefter. Jo mere man får nåde dertil, des mere undres man over, hvor herligt Gud har tænkt for os, og des mindre lader man mennesketanker komme til orde.

Til sidst er det indskrevet dybt i vore hjerter: »Jeg ved, hvilke tanker jeg tænker om eder, lyder det fra HERREN, tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give eder fremtid og håb.«

Og da er det blevet vort løsen: »På dit ord, Herre, vil jeg ... «